

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 59:

Forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1994.

Af Finansudvalget.

(Fremsat 6/11 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til anden (sidste) behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Kim Behnke (FP):

Den årligt tilbagevendende begivenhed: Vi skal under dette punkt diskutere de beretninger, der er afgivet af statsrevisorerne, og endelig skal vi diskutere det færdige statsregnskab for finansåret 1994.

Det, som er værd at bemærke, er, at også denne gang har det været nødvendigt for Finansudvalget at tage fat i en række af de sager, der har været rejst både af Rigsrevisionen og af Statsrevisoratet – sager, hvor ministre ikke har sørget for, at tingene er foregået på en korrekt måde.

Det, der denne gang har givet anledning til de fleste bemærkninger, er det såkaldte VUE-projekt under Undervisningsministeriet, hvor man både hos Rigsrevision og hos statsrevisorerne fandt anledning til at rejse nok så megen kritik af den totale mangel på økonomisk styring af det pågældende projekt.

Det er nu kommet ind i faste rammer. Vi får i Finansudvalget ca. en gang i kvartalet en afrapportering fra ministeren om, hvordan det går med projektet.

Men i det hele taget er der grund til at bruge en førstebehandling som den i dag til at gøre opmærksom på, at de ministre, der er udpeget til at have ansvaret for det, der foregår i deres respektive ministerier, altså må sørge for at have langt bedre styr på de ting og de bevillinger, de mange hundrede millioner kroner, der går igennem de enkelte ministerier. Alt for ofte må Rigsrevision og statsrevisorerne gøre opmærksom på, at der er uregelmæssigheder, og efterfølgende må sagerne tages op i Folketingets Finansudvalg.

Det er betroede midler, man forvalter, og vi kan ikke være det bekendt over for skatteyderne, de skatteydere, som bliver afkrævet den sidst tjente krone, de overhovedet har; de bliver slæbt ned på skatteforvaltningen og trukket igennem sølet, hvis ikke de sørger for at aflevere den sidste hundredkroneseddel, de har tjent. Og når så pengene kommer igennem den store statskasse og kommer ud til forvaltning hos embedsmænd og ministre, er man fuldstændig ligeglad med, om der mangler én million her eller ti millioner dér; det betyder åbenbart ikke noget i det store spil. Det er ikke rimeligt over for skatteyderne, at man ikke har en langt større grad af selvjustits og sørger for, at tingene foregår på en ordentlig og fornuftig måde.

Det, der jo så for det samlede statsregnskab for 1994 er værd at bemærke, er, at dér har vi endnu et år, hvor det store underskud på statens driftsudgifter ikke er blevet gjort mindre, tværtimod har det været sådan, at ministrene har følt sig forpligtet til mere eller mindre at ødsle alle de penge bort, der er blevet afsat på finansloven. Det mådehold, man kunne forvente hos ministerierne, når man har en situation, hvor der er underskud på statens finanser, ja, det mådehold har heller ikke været til stede i 1994.

Derfor har Fremskridtspartiet da også igen i 1994 haft et finansår, hvor vi har været nødsaget til at stemme nej til langt hovedparten af de ønsker om ekstrabevillinger, der har været forelagt Finansudvalget i 1994.

Vi mener ikke, det er rimeligt, at man i en situation, hvor der er underskud på statens finanser, ud over finansloven bevilger ekstra midler. Man må i stedet for sørge for at holde igen og stille spørgsmålet: Kan denne udgift ikke vente? Kan vi ikke lade være med at afholde denne udgift? Eller, hvad jo var endnu mere naturligt: hvis man har brug for nye udgifter, så sparer man på nogle af de gamle, som mere eller mindre er rustet fast på finansloven.

Men det, vi skal tage stilling til i dag, for så vidt angår statsregnskabet for 1994, er, om tingene nu fremstår i en bogført stand, som Folketinget kan være bekendt at aflevere videre til historieboøgerne. Efter Fremskridtspartiets vurdering er det tilfældet. Der er uddelt de øretæver, der skal uddeles, fra Rigsrevision og statsrevisorerne, og tingene er efterfølgende fulgt op i Finansudvalget. Derfor skal vi fra Fremskridtspartiets side indstille beslutningsforslaget til vedtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets tekst vedtoges uden afstemning.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Forespørgsel nr. F 12:

Forespørgsel til statsministeren og sundhedsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om målsætningen for udviklingen af det danske sundhedsvæsen, for så vidt angår tilførsel af yderligere økonomiske ressourcer, sikring af ventelisteafvikling, styrkelse af forebyggelsen både i primær- og sekundærsektoren og sikring af tilstrækkeligt uddannet personale?«

Af Bruno Jerup (EL) og Frank Aaen (EL).

(Forespørgslen anmeldt 2/10 96. Fremme af forespørgslen vedtaget 8/10 96).

Begrundelse

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten har stillet denne forespørgsel til sundhedsministeren og statsministeren, bl.a. fordi vi finder det rimeligt, at Folketinget er medbestemmende og medansvarlig for at fastlægge de overordnede målsætninger i forbindelse med udvikling af det danske sundhedsvæsen, og for at få klarhed over, om det er regeringens reelle målsætning, at sundhedsvæsenet skal udbygges, så det modsvarer befolkningens behov, og udvikles, så vi følger med den teknologiske udvikling og styrker forebyggelsen.

Regeringen har flere gange lovet, at ventelisterne skulle afskaffes eller i hvert fald nedbringes, så ventetiden kom ned på tre måneder. Virkeligheden har vist, at ventelisterne tværtimod er vokset; på en lang række områder er ventetiden faktisk vokset.

Samtidig er der skåret i bevillingerne til sundhedsvæsenet, således at både pleje, omsorg og genoptræning efter vores opfattelse er blevet forringet.

Vi mener, det er rimeligt, at Folketinget sætter sig nogle mål for sundhedsvæsenets udvikling, således at forebyggelsen styrkes, så der bliver garanti for behandling og for, at patienterne tages med på råd, og at samarbejdet mellem de offentlige myndigheder styrkes, så kassetænkning undgås.

Med det formål ser vi frem til ministrenes besvarelse.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til initiativtagerne for denne debat i dag. Jeg er så glad for at komme til at diskutere rigtig politik – politik, som handler om, hvad folk har brug for, politik, som handler om de reelle problemer i menneskers hverdag i Danmark.

Allerede i min åbningsredegørelse den 1. oktober i år havde jeg lejlighed til at understrege, hvor utrolig vigtigt temaet sundhedspolitik, forebyggelse og indsats mod sygdomme i Danmark er. Jeg sagde også på det tidspunkt, at vi skal værne om velfærdssamfundets grundlæggende kvaliteter, fællesskabets ansvar og ansvaret for hinanden, og jeg understregede, at fremtiden kræver mere samvirke, mere samhørighed og engagement og ikke mindre. Uden sammenligning i øvrigt er der måske også brug for hjertets dannelse i højere grad end det modsatte. Det behøver ikke nødvendigvis at have noget med sygdomspolitik at gøre, men kan meget vel have noget med politik at gøre.

Sammenhængskraften i vores samfund skyldes, at vi har en fælles interesse i samfundets kerneydelser. Og netop det med den fælles interesse i samfundets kerneydelser – sygehushvæsenet skal være velfungerende, ældreomsorgen skal være i orden, skoler, uddannelsessteder og børnepasning ligeså – netop denne fælles interesse gør selvfølgelig også, at vi har stærke muligheder for at gøre det bedre.

Inden vi så går ind i problemerne, synes jeg, det er rigtigt at sige også til initiativtagerne til forespørgselsdebatten i dag, at grundlæggende er vores sundhedsvæsen i Danmark godt. Vi har et meget dygtigt personale, som i deres daglige arbejde yder en stor indsats for at give syge mennesker i Danmark en god og omsorgsfuld behandling og pleje. En gang imellem kan man godt glemme den grundlæggende iagttagelse i overophedede politiske debatter. Det skal siges